

РУССКИ НОВИНИ

ЗА РУСИНОХ У КРАЛЪОВИНИ ЈУГОСЛАВИЈИ

Виходиа кажды тидзель. — Предплата на рок 60 Дин., на пол. рока 30 Дин. За Америку и други крај 2 доллари рочне.

Предлату и шикки писма до Редакцији и Управи треба послати на адресу: „Руски Новини“ Пишкоревци (Југославија).

СЛАБИ ВИПАТРУНКИ.

Кад у днешне време човек веќе данки новина до рук або часопис, вишдан кадде едно и исто питање. Вишдан кадде читање о намирах, о бунгах, о безработности, о гладу, о незадовољствох. . . Човек ше чудуе тому и пита ше, кадѣ тому будзе крај. як ше то скончи. . . Чудуе ше тим собитијом и тотѣ, цо о њих пишу и настоја роалишнѣ себе и другим, особено причини чежках газдовских часох и газдовскеј мерсијеви, каксу, у якѣм живиа чловечество жива.

Бо а теј газдовскеј мерсијеви виходиа и политически (державни и друштвени) полпорядки, а тиж и морали (добрих и недобрих значајох). Шикко то межи себе повязане.

И кельо раз занатрима до новинах велки политичаре и велки людзе познаних народох векином алу будучности и чежки времена пророкуе чловечеству, особено народом Европи. Во њих ономава тѣх, цо можа державну политику на велку погубель, котра грожи державом у Европи, — кад ше зос фундамента на премеси одошени, котре кануе межи европским державами и народами и кад ше на премеси на лепше способ дотерашнього друштвеног живота.

Тоти людзе а велку учености и а велку випробованости, погани добрих намеренијох, же можу у себе затац и сирец страх, котри залкаву их асерца, кад кадѣ на ченку будучности и биди, котри грожи виродем Европи.

Њихо не лѣжи, кад му ше пророкуе аме. Кажди волѣ живи у надѣ, же будучност будзе лепша. Але велко раз лепше рѣдумач о тѣх, же цо чловека чека, кад ше на будзе рѣтовач, як живи у верозумней надѣ, же шикко будзе добре.

Прето тотѣ людзе имело гуторѣ и пророкуе зос, кад ше народа Европи не буду рѣтовач.

Але их слова ше слабо слуша. Пробуя ше велко того, але шикко то иде помачи и а велким чежкоцами. Народи а и повдани остаи и оставаю и надалей себелѣбци, ефоксти и патра лам свой интерес, хасен, а до оку видзи јака поскбелѣ грози не повданик, так и народом а а цалей Европи.

Погубель уж видно, и кад во тельо велки людзе пророкуе, муна буц блѣско, але велки вопрос, чи ше чловечество од ней сиани и чи ше може од ней сиани.

Велка машина дотерашнього способу чловеческого живота става, спери ше. Хиба у теј машини не лам у давних малких ирубикох. Так кипитра, як да цала машина дослужела. Як да ше ма менѣ а фундаменту.

Велки еден писатель гварѣ, же време звершеног швета заночало. Настава ново време.

Еден серпски писатель гвари, же Европа од Юлија Цезара (умар пред 1971 роком) не була така потрепена, як у терашних часох.

Настава дошка ново. Але пред тѣм у бурѣ велко того би попредало. И доброго и недоброго. Бо буря не розлучуе добре од злого. На тѣм ижеце ше не розлучуе куколь од жита. Велко раз их една доля провадан.

Так ше а чежку неизвистости чека будучности. И заш лам тѣх будзе на краю побѣда, котра буду просмищенѣи и напреднейши. Добре ше да зогнуѣ, але зламац ше не да.

Но што да чека таки часи зос скрещенима рукама? Народи Европи ише би ше могли тартуц у заши час. Вельо того ест, цо треба у способу дотерашнього живота премениѣ. Живот и не живит, як вичне напредовале. Але зос лепше зос зрасним, кад ше напредуе, як зос силу.

Правду гварѣ еден писатель, же европски держави може спашаи лам неспособне потпомогане и любов. Тот темель треба усадиѣ, як помези повданима у едни народѣ и едней держави, так и межи народами и державами.

Кад ше отаљ не почне шикко-трулѣ будзе даремна.

Так нам пророкуе велки людзе днешних часох, але кадѣ да Бог, да будзе лепше, як вони гуторѣ.

Но як було так було, старайме ше у перним шоре о своим напредованю. Гоч личи часе приду, наѣ нас же наѣту исприправених.

Траймаме ше приловине: Живи чело, як да нашо тро маш умрец, а свою роботу кончи, як да наведе мац жива.

Др. М. Винај.

* **Шме ше менѣ муку ва хлеб.** — Министерство одредило, же пекаре можу вримац муку и за њо давѣц готови хлеб, але муна водѣц точни рахуни, кельо муки за хлеб достади и за чисти хасен, котри вкравовани на 30 кило по метеру, муна пекара платит держави разликку у ценѣ.

* **Вибори ше приближуе,** але апликация досѣ слаба. Путѣмо до апликацији највечей терашнѣ и бувиши министри: О среских кандидацијох ше мало цо зна. Улице новики о виборох пишу бара мало. Ма не зважи ја таки мар пред виберанѣма.

* **Наш пенеж добре ше трама** у нецѣлѣпѣй финансијалней кризи, зато не мудро робѣ тотѣ, котри ше боѣ, же у звѣзи а падом англискеј и немцкеј валути, савдѣ вредности и вацоמו дикарови, и жец-викимаю своей пенеж а банкѣх и задругѣх и трамаю дома. Кад дикар спадне на вредности и тот, цо е закрити дома, як и тот цо е уложени у банкѣ. Але за тераз не треба ше того бац.

* **Видѣ-Босутека задругѣ** за капитализацию и висушване подводней посавскеј шема у Славонији и Сриме отримала, в кѣделю 11. октобра свою главну складѣку, на котрей бул прияти бюджет за слѣдујуши рок. Пре отацѣ газдовску кризу одреазено из складѣки за задругѣ кончи лам највужнейши работѣ и да ше вецей не задругуе.

* **Ровширене дѣйствованя среских судов.** До тераз могли срески судѣ судѣти лам м е н ш и ствари и кажди велки и роцѣ е шикко пред виши судѣ. Судбени стол лебо окружни судѣ. Тераз вишил закон, котри велко ровширене дѣйствованя среских судов и вони од тераз буду судѣти и чежки случаѣ. То зробеце зато, да людзе маю суд блѣско и до не муна често ходѣти до оддалених виших судов, цо конѣти и пенежи и часу.

* **Просветни друштва** у Словенији 8. окт. отримал словенски християнски „Просветни Спѣи“ свою рѣчну складѣку, на котрей бул прочитани зшит о

дійство шлю Союзу. Лем на території люблянського владичества мал сока 162 просвітан дружтва. Библиотека Союзу ма 10.000 кнїжк, влої позичели члани на читає 20.000 кнїжк. — Видно, же Словенци доси

читаю и зато культурно високо стоя. Пензїи промет Союзу виноши 5 и вол милиона динари. — Можеме же разовац, же Словенци маю таку красну христіянску просвітану організацію. Кеди їх ми сцигнеме?

* Главна и адана ствар, котра лешка интересує цали швет и о котрей новини найвшеї пишу то чешки газдовски обставини, з котрих ше швет иїк вишлєбодїц не може. Велї ест предлогнї за виадраєнє шветового газдовства, але на концу линко остава при старим. Виатра, же швет себе на апа помогнуц. Розуми єм, тот безбожнї швет и не може вїдїц нїкеї драги спасєня без Божєї помощи, на котру вон не дума и па нє рахує. А без Бога не мож аїт ємгнї крочаю вробїц, а дзе би не могол швет цали вишлєбодїц з такєї велькеї и загальнеї кризи, акєї не було уж вецї як сто рокн.

* У Немецкеї вре и алдєї и цо ше там на конгу увари чешко напредок неведє. Владу зап уложєл предїак католицкеї странки Бриннї. Вон за терап водїи и министрєтїп конїашнїк дїлох, наместо Курциуса, котри одступєл. Министром п у канїїх дїлох и министром войски востал генерал Гренер, велькї приятель руско-українєснєго зароду.

Гоч до новєї влади ступєли даскєльо особи, котри стєя блїско до немецких националистєх

(їх предїакї Гитлер и Гутенберг), иїк националистї и є задовољнї з нову владу. В недєлю 11. октобра отримали вонї вельку скарзку у Гарцбургу и там ше виявели за тїм, да влада Бриннїя такої одступїя и да ше властї у Немецкеї прида їм — Гитлеру и Гутенбергу. Тотї националистї обєцую Немцєм велькї блага, але насправдї од того не можє нїт вїпоїнїтї, бо кед раз влада бїди на цалїм швєте, теди не мож єст самїм обєцаньом нїц поправїц.

* Французка ше барж бої, же би ше други державї не догварєли и ванске престали на шїє тримацє злато як основу валутї (пенєжєх), бо теди бї силнє французєкє злато страцєло свою вредност и Французак бї нашивєла така истя пужа, яка терєз панує у других державєх. У теранїїм часу Французак фїнаншїкєлно наймоцнєїша держава и, бєзко, снє, да така цо длукеї остане.

* Англїя стої у знаку виборєх. Макдоналд, консерватївнїя странка и аднє часу либералнєї странка иду до виборєх споравумно. Лабурїстї и друга часц либералєх на чолє а познатїм Лойд Джоржєм творя

оппозїцїю. Главнє питанє, о котрим ше на предвїборнїх скарзках гутори, єст питанє царїнох на увєз робкї до Англїї. — На аднєї скарзкї виявел предсєднїк владї Макдоналд, же ше число безработнїх у Англїї зменьшує. — Добра и весєла вїстка!

* Америка иїк увїдзєла, же не могоє сама без Европи вїстац и вавредовац, бо нема дзе предавац своїє аємєдїєнскї и фабрїчнї (їндустрїалнї) вїробї. А Европа запала до кризи конїрї други причїнкї и прєто, бо мушнї владїцї Америки

велькї новнїи длуїства. Зато би терєз Америка була арїправєна, да одїупцї європєскїм державєм п ол п в ку їх длуїства, влє под умєку (уловїям), же ше європєскї державї одрєсно полєвкї репарациїєх, цо їх доставаю од Немецкеї. То бї було справдї велькє дїло амерїганскєї полїтїкї и велькє помїц и ал п м у швєту. Во воннї длуїства и репарациї то двє чєжкї рани повєснєго швєта, од котрих страда швєтєвє газдовство и прє котри ше повєснїи швєт не може умїрнїц и ушорнїц.

Єдна велька причїна газдовскеї кризи.

(мф) Недавнє писали новини о велькеї госцїнї, котру зробєл велькї амерїканскї мїлїонєр Догєтї на именїтї дєснє своєї дїлїкї. На тєї госцїнї було 2.000 госцєх, и лєм за готєл у Вашингтєну, дзе ше готєл госцїна одбїла, заплацєл мїлїонєр мїлїон и пол дїкарї. Каждї кухар у готєлу достал 500 долєри, а найблїжнїи причїтелє и причїтєлїкї младєї дїлїкї — їх 24 — достали на памїтку тєї госцїнї по єдєл вєтомобїл.

Так велькї капїталїстї розруцїю цєлєж и уж не знаю, як да го розтраца, а у нєстї час мїлїонїи гладнїх и голїх безработнїх маю лєм єднє єднє жаданє: да можє робїц и заробїц сєбє у своїм фамєлїєм скорїку сухого хлєба.

Але не лєм ше у Америки так росїлєт. И у нєс ше на цалїком цєнєтребнї стварї вїдаю силнї мїлїонї. Єто даскєльо числа з державнєї статїстїкї о увєзу до нашєї державї у прєшнїм року.

Крєм осталих цєнєтребнїх и цєнєтребнїх стварєх увєзлї мїлїонї: свїлєнїх ботєшєх и ружївнїєх за 4 мїлїонї; готєтовїх сїлєнїх имєтєх за 3 мїл.; сїровєї свїлїнї сїлєнєного платнє за 70 мїл. Самєї свїлєнєї роби куцєлї вєт влої за 205 мїл., а сїмїх парфємєх (пахнїцє вода) за 14 мїлїонї. Богатї капїталїстї вєцєї розсїпу, як вїпїєкє драгого шлєпанцє на розкєшнїх забавєх, котрї, як на шїмїх, причїєну пар тїсєт дїкарї на дїяку добру цїлє. Єдна имєтє богатєї дамї за такє госцїну конїтує вельо вецї, як забавє причїєнє чїстєго причєлу.

Розсїп вєсїц и повєдєнєк за модє вєт велька причїна тєї страшнєї бїзнї, у котрєї ше нїшкє находитї вєлїкє вєтєкнє людєского роду. И готєл криза, на котру цєнїцї вїшадїлї нарикаю, вїдєц не вїдїчєла вєлїх и вєлїх з тєї шлєбнєї розсїпнєсцї, — то можє обачїц и по нашїм калєлєх, — бо гоч ше

Ковач М.:

Од кеди бачи Митро не церпи кожлята.

Оцєц запалєл дїгар з повєї маклє. Ма баба кури, добре ше пєну, а вонє шїцкї вїццє до сакїтєвє на пєц до преднєї хїжкї клєдє. Зна оцєц за то, на кед треба на доган зна дє вїццє, апа дє тєрговєц вїццє до яшнєкнї та гїдї по доган. И наїцкє купєл — за вїццє. Шлє нїгєтє кури як и бабєвє, а вонє не мушнї нїццєно знат.

Мац поїшла до сунєдє. Сунєдє дїлїку одава. Та поїшла повєсцє жєлнї, цо чула, же то аїт хїром не так, як людєє при-

повєдаю и як сїє наслаждєлї, та пай не убива своїє зєцкє...

Дїри не снєл поцєрєц нєс Марчї на ше вїмєснї мєцєрї, чєм го влє бнє, кед одрунї кнїшкє и Марчу та поїздє на драгу. Вїкєл ю на рукї та натрєсал з нїю як з мєшкєм...

— Янї ходєл по дворє за мєсєцнї подартї и крїчєл цо го гарлє доношєлє:

— Сєкє... о... о... о кє... кє... кє... снї... снї... снї... але сєкї дїтї вїдїду. Нєт та... Як да до жємї прєпадєлє.

— Апо — причєт гє оцєвнї — знаєц цо... нєт малєї кєжї.

— Придє вонє... — Апо а кеди?...

— Та охаб же на мїрє бо цє уадужїм...

— Апо, а кед не придє?...

— Поїздємє ю глєдєц... — Гїдє, такєї...

— На гїдє — но — причєт оцєц. Нєшкє оцєвє слухаю сїлох и рєбє нї шнїцє по дєкнї, а кед вїрошнїю снїлє вєц нїхтє нїкєгє не слухє...

Ходєл терєз и оцєц — нєт. У куцє, за шопу нєт, за гїмбарєм нєт, за студнєю нєт... Прєпадєлє сєкє. —

— Як вонє, апо, нє у преднєї хїжкї, бо сам вїдєл же там дєвєрї отворєнє.

— Та озда нє... — Гїтї!...

Кед вонї вошлї до преднєї хїжкї — мєт цо вїдєлїц.

— Поцєлї нєборїкєвнї, хїжкє заїлєдєнє а сєкє на вєрх пєцє.

— Кєво, нє нїзєлнї долє — махнул на нїю зєс гївєм Янї.

... и скорєї як оцєц могол дєцє повєсцє сєкє скєчєлє коло сакїтєвє а рїцкємнї, лєплє за нїгє и кед слєчєлє вонє а нєцє, скєчєлє за нїю и — свєкїтєвє полнї а — вїццємнї.

Пєц нє замєцєл, но паткї по гурєлє, оцєц почєрвєнєл и махнул нє и вїлєснул мєгєго Янїкє:

— На гє цє, чї не знєш, же кед коза на вєрх пєцє, же ю не трєба агєнєц...

Янї рїцкєрєл очї, натрєл єдєн час на оца, а вєц цо гарлє мал погєд гравчєц и сцєкол до сунєдєл гє мацєрї.

цала ливет находак у велькей материалней пукди, цпак кажди сце так жни и так ужн и ад, як скорей у перших рокох по войни, кеди було шпцкогo доца.

И у тм вст еден вельки корень нездовольтва з нешкашим положеням, же ше лодде у перших повосних рокох научели на квоцо, чого пшпка нет и без чого ше мож легко обисц. Але цт другого виходу, лем з меншад свойо животни потреби до природних гранцох, а то голем на

вазалох ице мож, и жиди ас тм, як ше може, а не як би ше село. Умерености то велька животна мудрости. З умерености ливет ше азвига, а од неумерености препада и муши прецерици кару. Таки закони дал Бог нашей природи и ми ше їм, сцели не сцели, мушине покорни.

У тм и сст животна мудрости: внац и розумиц, цо человек робити може и цо шме, а чого не шме и не може!

Др. Ал. Сакач (Турин).

Лікарски поради.

Нажеди ше лем появи перши шинї, препоручую дохторе хорляовитим особом, да пню риблі зейтни. Тот ше зейтин препоручує прсто, бо то не обичик зейтни. Риблі зейтин ма у себе вельку животну мод. Тот зейтин роспосила ше лем зос Норвешї по цимм шнече. Як цо у нас асмацїльство, так у Норвешї людзом знанне занимає приправя риблі зейтни зос чарней печинки рибки, хтора ше вола баклар. Дохторе еднок препоручую тот зейтин як сарки так и младям. И дзецом по першим року мож уж дац І кавову ложичку (кед їм зуби не сцу роснуи або кед їм вонки кривн). Дїдове и баби ше од нього подмладзую, всего так пк влече од сзунки и кузана у рикн, або як од кварцовей лампи.

При ласциньскей туберкулози и сфрофулози мож пнц и ра-

ни масциц з вонка, а прк сгласкей хороти то найлзпниї лік, котри вистой.

Але шце лзпше ня допуниц да ше дзєцко похори, не допуниц да дзєцко достанє сфрофулову, або туберкулову. Прето не бочкай до устах свойо чадо, анї другому то не допуцуй, бо кед ше похори, та народ гвари „врекн го“ и далей дзєцко бочкає, а дохторе гвари же достало туберкулову. Паметай, же и здрави особи зос бочкальом вреноша туберкулову. Не забувай, же кажди дїдо и баба кашье и ма у себе кашпена од туберкулози (вѣтнїкн), а и кажди человек ма у себе вѣтнїково кашпена гоч шнїчки не хоруєме од вѣтнїки. Прето бочкай свойо чадо за плєцо, за шнїц — лем ня за уста, да го так зачувай да го не „врекнїю“.

— Убий це — и дзєцко, шце це пацагнє ня не добре. . .

— Та чк сам не гварел, же не сцєм киау и наведоз ме. —

— О . . . о, и свой розум так лєхко предан!

Ех, и тоти месаре лям на грїх зводза . . . дудрал при розбитих вайцох бачи Митро. А вайца до снгого розбиваки — полни самїятков бул — авойо арчага бн могол за нїх кушнї, и ице бн и на доган остало. Е то цн алачи дац розум солцї. . .

— Та цо го наопако. . . при-бегла андя. . .

— Ніч . . .

— О нїч, шце гварнє нїч — да нам гото, да нам гото почала тераз верестовац андя. Грїх Богу пошнїшедац шпцко, цо не повєдала того дня. Позберала як з крижнх драгох — шпцко найгорше, ганьба повєсц . . .

— Да знаш же — куїна шце двоїто кожалга, ней цн крєв недобрї вїнїю. Цо цн занадза бїдло. Не маш брнїи як и з чим го накармиш, а же превращєло сакайтов ти вїноката. Да не буди дзєржя отворєли не кошло бн. . . Так єй гуторєл — док вона од єду шлєкнїа, але у себе шпцк думал:

Да ми го дохтор за лік прєлїне, вїсцєм го до обисца. Зїто єй и роки рошню — Бог ю ознїчєл ту якому рєду принада. Я прето куриц не будаем, а з дня на дзєнь з бїбу ше на-дзїц мам. . .

— Бер ю Дуро з неш ю до чорта до долінох, до месара лебо до цїгана, най в ней скору водре — зос гада . . .

Од тєди бачи Митро не церпи кожалга анї кози у своім обисцу.

(Конєц).

И у старших лєдзох рибов зейтин єчува од туберкулози. Слаба дробнї дзєцї лєпше рознїю, и моднїши вирошїю доставає од нього шнрїци косци и пано. Тушїне даває слабим жєньским дзєцом до одаваннї риблі зейтнї да достанє шнрїка косци, як о рок їо одаваннї золацї дохтора, да приходзи ратовїд. Тушїне да жєня у блзгшєлованнї стаїно берє на прєдєк риблі зейтнї и ту тому є вєльо сира, да не потраци ау-ба, бо зуби дзєцї шлємбїран вєльо драгїє.

„Польопривредни Гласнїк“ препоручує риблі зейтнї (рознїи ше тоти тушїни сорти) за статок и за живину, а модєрнї сконом то и дава. Зато треба кїждє да зна, же риблі зейтнї ма барє вельке знанєнє за человекаво здравлє.

Риблі зейтнї ма лєм єдну, вєльку хїбу, а то є. же ма доск на прїятнї смак. Тот смак можє ше лєхко шнпрївїц, кед ше пацїдїя дзєкєльо канки лїмуна до лїпнїкї зейтнїу, або го трєба пнц покїшнїанї зос чарку кїфнїу, або зос медом. Сст и прєробєнї риблі зейтнї, хвори є шлєбодзєнї того шнпрїємнїо смаку. Так ня прикїлїд Ємалт др. Вандєр ма смак чоколадї, а другї прєпаратї маю лєм смак мєду. Риблі зейтнї, як и Ємалт можє ше добїц у кїждєй апатїкї прєз дохторєскогo рєцєнту. Понєже таїнх прєпаратїох пк ня прикїлїд Ємалт, єст вєльо сорнї, а же маш у доме чєшкє хорогo, то кед хори не можє, або не сцє пнц чїєгн зейтнї, то ше обрац ня ванїтогo дохтора, да цн єон шлєбєрє хторї прєпарат за твоїго хорогo найбарєшеї одвїтує.

Загреб.

Стреду вєчар 7. того мєшнїца започали 13 владїкєвоє духовнїа упрїжнєнїа, котри ше докончїа в недзєлю рано.

На поздєслєк рано 12. того мєшнїца започали шпцкї пїаголїцкї владїкєвоє зос Югославнї своїо рочнї конферєнцїї, котри обично трїмаю прєз цїла тїдзєнї.

Дня 15. того мєшнїца загребскї мїтрополїт др. Ба у єр копшєвєц прєкраснїу капїлнїу у семнїару, дзє ше шлєховїю учєнїїм ад свїцїєнїчєских кандїдїатїох. При тм семнїару, у котрїм ше ховаю вєцєй як 400 учєнїкї, нахоцнї ше найкраснїа гїмнїазїї у цїлєй нашей цєркїавї. Семнїар, гїмнїазїю и профєсорїх отрїмую Мїтрополїт загребскї и владїка дїковскї. Крєм того там кандї учєнїк мушнї и сам шлїацнї єдну часц за своїо шкєлованє.

Ш и д.

Хвнїя и робота. Цїла мєшнїца сєптємбєр була вєлька пєногєда, дїкїж и вїтор, так же єме доск заостали зос роботу. Но тераз у октєбру па-

стїли знш крєснї днї, та ше зос роботама покїлїамє. Бєрба вїнїцох уж охокчєна, а вїно уж у єпрївох. Гоч остатнї дїкїдї малї почкєдаєнї вїнїцом, цпак вїнїа єст доск, а и по квалїтєту вїнїа гє же булє дєбрє. По бєрбї такої шє настанєла замачїка. Гоч в лєсє була вєлька сушнї, цпак прирєд кукурнїи у нас барє дєбрї, якї ємє уж даврє не малї.

Нова рїмокат. цєркїва. У нашїм валалє єст цїло 800 рїмокатолицкїх вїрнїкох. Дєгераз новнї не малї своє цєркїку лєбо капїлнїку, але ше служєли зос нашїу грєхкатолицкїку. Но уж дзєкєльо рокї новнї одлучєнї абудовац сєбє цєркїку, та почали зберїац и складац срдєствнї за тоту шлїа. Тотї їх акцїя малї дєбрї уєднїх, бо недївно почали уж зос будованьом цєркнї. Дня 4. октєбра було шлєточнє повнєчанє тємєльнїо камєня, котрє окончєл сям прєузш. владїка дїковчїкн Др. Антон А к ш а м о з и ч. Ицє тєй єшєнї малї бн цєркїва пркєц под кров, а на рок бн ше малї цїтєльє ушорїац, да ше у ней можє кончїнї бїгослужєнє. Цєркїва булє повнєчєна прєсв. Шєрїу Хрїстовому.

* Именнї дзєнь нашогo Прєосвїщєннїо владїкн. На пїаток 16. октєбра як на шлєто Св. Дїонїанїа Аєропїтнї прїаїнує наш Прєосвїщєннї свої именнї дзєнь. З тєй нагєднї

„Рускї Новнїнї“ склїдаю нашому прємїлому Владїкєву и Оцовнї рускогo нареду у Югославнї сєрдєчннї жєлїанїя, да Го Вшєлїшнїи вїнокї шлїє вєльо и вєльо рокн на шєсцє и радосц

панских Русиних и целого владарства. Но в Пресвященни Владарка за нас; то она добре кажда Русинь. Як добри отец стара не Вен за чински потреби Русиних и чински пожня не були бы не так франко обичивели, да не було опомского старая и подрей руки чинско Владарки, котри не сагуе ижек жертви за душення и опце народни потреба руского народа. Прето зме сабого ошведочени, же чински чинско предатники и читатели чинско ведно аманя од ширей дуни.

На многан и благая мѣта, прейшли наш Владарко!

*** Влацени Атентатор** на гайзабан при Торбаде у Мадарскей. Друго гледала полиция за атентатором, котри прешлого мѣнаца положил на високи гайзабачени мост недалско од Панци прикову машину и експресан гайзабан спаднул а великей жесни и розбил ше, а при тим загинуло вельо люди. Терез виденска полиция владела, як чински аманя указую, правдивого починителя того страшного дѣла. То аманя тарговец Мит ушка. За терез вон тельо признава, же два

помогал другим при атентату и набавел им експлозива.

*** Польски вельки земледѣлци за безработних.** — Польски вельки земледѣлци дали знаи главному одбору за помои безработним, же вон чински жертвуи за безработних 4.000 вагонк хромки. То чински метер и доскельо кили на каждого човека у Польскей, котри нема работи. — Чинске чински помои! Нипатра, же вельки земледѣлци (землепосѣдци, снахи) ипак маю вещей шерпа за людску цужду, як вельки капиталисти, котри воля своѣо фабрички широби зѣбниці, як даровац худобним, лебо голки предац по тунней цени.

*** Богати жобрак.** — У польскей жил при едним зарону у деревней койби стари жобрак, цо го чински волади „дурни Владо“. Недивно пришло кон по жобрано до худобного ковача и у його хижки нагло умар. Пред шмерц охабел жобрак ковачу банкову кнѣжочку, на котрей мал уложена 420.000 дин. Ето, жобраноци по кирвайох и одпустох, „привобрал“ шумни капитал, але хасновац го буду други.

божи, з котрим ше личи, хед го прицишию вшлѣйши скорби. Вон дораз упера очи на небо и отамал пита помои, як под своѣх бригах вохаба на

Бога. Праведни пороби мирно своѣо работи и приди их до рукох божих. Плаца му потѣха и радости.

о. Михайло Мудри.

Газдовски поради.

О жыту.

Як шак: густо чи ридко?

Кед жем слаба, муни ше ридко шак, бо теди каждей сламки потребно вещей простору, и котраго воца видатуе себе поживу. Прето цалком криво робити тоти, до на слабшей жем шено густейше.

Кед жем мощна (добре виробена и поточна) зан добре шак по ридко, бо ше на добрей жеми жито, а и кажде ише рофениа, буйно розвива и треба вещей места. А кед на мощей жеми жито густо пошвамо, будас воно роснуц високо, да достане цо вещей воздуха и прето сламка остане слаба, та ю витор фришко поволя. Найчастейна причина, же жито будас повалане вст бангусто шване. Ридко помате, а ише кед в оконане жито, че мялгане так легко.

Кельо и яке жито треба шак.

Кельо зарна треба руци на вден голт, то одвисно яка в жем и яке нашена. У добрих

обставинох мож шак 70 до 80 кили на голт, кед ше клас шек, а кед полкайше, кеи докус вещей. Кед ше шек жито за копане, треба равно за половку нашена меной.

Зарно муни бун здраве и добре голк из триеру, а ише ляпле на селектуру, очисчене. Велі препоручую, да зарно за шаке будас 2—3 рокы старе, бо за кед рок жито ше очисчободзи шийи и др.

Швенске орано.

Апї саче рофениа не може жив без воздуха, але прошино, чим ма вещей воздуха, тим лешше напредус. Прето треба в швени глибоко орано, да до жем придзе цо вещей воздуха и крем того у такей глибоко жораней жем збера ше живска влага, як у губин. А тотд зимска влага затрима ше у жем, лем теди, кед жем глибоко жорана и воца бар хаснуе жито у маю и юну, кед паза обично найменей влаги ли зарно и ая сламу.

Вр. 69—II, 1931.

ОБЈАВА.

Объявам, да следечи двос намераваю едни одругим у брак ступити и то:

	МЛАДОЖЕНЯ	НЕВЕСТА
Име и презиме и евентуални други назав	Хатвагнер Иван	Копчалски Аполония
Породично стане	неженски	неудата
Сталеж (зачимане)	ратар	—
Вѣра	рим-кат.	грек-кат.
Старост и место роденя	8. окт. 1911. Пинкоревици	2. априла 1912. Дордѣво
Место станованя	Пинкоревици	Дордѣво
Име и презиме родителей	Хатвагнер Иван Доргохаж Меланиа	Копчански Михайло Ниради Елисавета

Позивам све оне, койма в позната какия законита преирека за скланиае брака именованих или какия околност коя исклочуе нѣхя слободан пристанак, да то мени непосредно или путем оного општинского поглаварства, одвисно матичара код когта в кавршена прилява.

Ова се обява има извршити: и то у општ. Дордѣвоу, — у „Службеном Листу Дунавске Бановине“ у Н. Салу и у „Руски Новини“ Пинкоревици.

У ДОРДѢВУ, 5. октобра 1931. год.

(М. П.)

Небойша Д. Мушици зам. матичара.

1—1

Недзеля XX.

Еванг. од Луки, гл. VII, вѣч. 30. „И видѣн ю Господь милосердова о ней“

Тото встѣ божествене шерцо, котре ше так порушало на шак бидней слонци зос граду Пашу и створило у превеликим милосердию највекше чудо у природи — оживо мертвого коношу — а врацело го мацерл своѣй, — того Шерцо жие и пешка и шето так любви души человечески, и шето так вомага у слабосцох и испилзов биди, скорби и жуци. За то нам швадне Правда о Провидѣнио Божию, о котрей зме почали роцдумовац, па и дакей продужиме.

Кед добре розсудиме живот людзох, цо не веря, же Бог зос шинцим шветом упракля на а ама, а же ше стара за нѣх, а воли Го шенцу припознац и шпекаю од шного, — а живот христовоко, цо веря живо и чвардо, же вст хтошка, хто ше стара за нас. — уеди нам будас лсно, же Боже шерцо вше единак остана милосердне гу людским нуждом и бизом. Ето, ту ци в человек, хтори през цали живот дам за едним идас, едво

кончи, а едним препада: як да набѣра мацку, збогати ше и ужива. За душу свою и славу божи, и тим ше еи старал вѣда. Нараз лем у тим змаганю спадне до тяжелой хороти. Да ше го докторох, але му не могу помоци. Вон бесни. Господарство почало назадовац, зечи востали ше послушни. Шинцо му вишило на рубн. Вон себе назива помози. Гѣйва ше и лав, чом в така вѣцешлин. Не може водношиц нацесце, цо го сягло. А прето! Прето, же не вери, же над нѣм Бог стрежи, котри го покорац за презельку шиху. Кед бы то припознал, дораз бы му швадеул камень аю шерца и повед бы да будет воли твоя швѣта. Але вон то у своѣм неирствию шени повесц, па ше грѣше в вели падаю до розпуку и сами шесконча. Бог еде помоци, але вон одруцоу од себе дар божи. Цалком шинак осеча на себе помои божиу богобойни человек гоч сядне цо якей нужди. Зна, же то Бог вшвадец на на добре: „Тим, цо Бога любя на концу шинце видас на добре“, гвари св. писмо. Такя в живот полни радости и патѣхи. Богобойни человек ма вше при себе чудотворни лѣк